

...moet je in de griebelige garages van Wilco zijn!

Wilco Machiels (40) uit Nuenen legt uit waarom hij miniatuur-garages ter grootte van 'n schoenendoos maakt.

In mijn beleving hoort er in een garage een diote vrouw aan de muur te hangen en is het er altijd smerig. Overal zit vet en olie, er is achterstallig onderhoud aan het gebouw, gereedschap slingerd rond en het vuil van jaren kleeft aan de muur. Dat schiept voor mij het nostalgische sfeertje uit de tijd dat ik met mijn vader in garages kwam. 'Dat soort autobedrijf van bestaan niet meer. Tegenwoordig moeten ze aan allerlei voorschriften voldoen. Ze zijn schoon, bijna op het steriele af. En een lekkere meid tegen de muur mag ook al niet meer, dat is zelfs bij wet verboden.

Al vanaf mijn zevende maak ik modelletjes; vanaf 1990 maak ik complete miniatuurgarages. En dan hebst met auto's waarmee iedereen van mijn leeftijd iets heeft. Wagens waar iedereen wel eens in gereden heeft. De Fiat 500, de eend, de kever; dat zijn voor mij de auto's. Ik begin met een grondplaat, daar zet ik muren op met echte ruiten. Alles moet tot in de perfectie kloppen. Dus er moet ruimte zijn voor de auto om er ook echt uit kunnen rijden, rekken mogen niet in de weg staan. Over de

muren moeten leidingen lopen waar vuil achter zit en de garage moet er gebruikt uitzien, hebst flink afgelieft. Ik maak sporen van lekkages, rotte kozijnen, roest, vlekken op de muren en de vloer. Bij mij maken ze zelden schoon en laten ze hun troep overal slingeren. Als ze een motorkap schuren dan zie je plamuur op de grond liggen en rondslingerende schuurschijven.

Tandenstoker

Soms besteed ik alleen al aan het maken van een kachelje uren en uren. Want wat ik maak bestaat nog niet. Ik moet alles van materialen maken die voor iets anders bedacht zijn. Van een knikrietje, bijvoorbeeld, maak ik 'n leiding voor een ventilatiesysteem of een kachelpijp. Een tandenstoker is in mijn ogen al gauw een bezemsteel. Wat voor anderen rommel is, kan voor mij waardevol zijn. Het lijkt wel alsof ik dingen met andere ogen bekijk.

Ik haast van de fantasie. Als kind noemden ze me zelfs Panta. En een levendige geest heb je nodig als je levensgrote garages na wilt bouwen. Ik loop tijdens het in elkaar zetten te-

gen allerlei problemen aan. Die laten me dan niet meer los. Het gebeurt wel eens dat ik pas in mijn bed een oplossing bedenk voor een bepaalde constructie. Of dat ik dan pas weet hoe ik iets nog echter kan maken. In gedachten ben ik altijd met mijn diorama's bezig. Dagenlang kan ik nadenken over wat er met de auto in de garage moet gaan gebeuren; wordt er alleen maar een carburateur vervangen, is de motor echt helemaal kapot en komt er 'n andere in of wordt het een restauratieproject van een totaal door de muizen opgevreten wagen? In het laatste geval neem ik een sluiptolletje en help ik een model helemaal naar de kloten om zo een weggetrot wrak te maken.

Dan maak ik gaten in het plaatwerk waar naderhand roest omheen komt. Het moet er helemaal perfect uitzien! Realisme is nodig om het levend te kunnen maken, een nostalgische momentopname van een garagebedrijf waar de werknemers niet even zijn weggelopen. Soms staat de koffie nog op de tafel. Ik droom er wel eens van dat ik er mijn werk van zou kunnen maken. Maar ik weet dat dat nooit zal lukken. Als ik alle tijd die er in zit zou moeten gaan rekenen... □

MEER ZIEN? WWW.WILCOGYRANAS.COM

Wilco (foto onder) was vroeger plaatwerker bij NedCar, waar hij ook aan prototypes bouwde. Hij zit nu in een andere branche, maar is zijn retro-liefde voor 'gore' garages niet ontrouw geworden. Let ook op de pin-up in het diorama hiernaast...

